Julius Keleras

erškėtuogės kopose

Julius Keleras

erškėtuogės kopose

Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla

Vilnius

Knygos išleidimą parėmė

LIETUVOS KULTŪROS TARYBA

UDK 821.172-1

Ke63

ISBN 978-9986-39-847-9

© Julius Keleras, 2015

© Ramūnas Čeponis, 2015

© Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2015

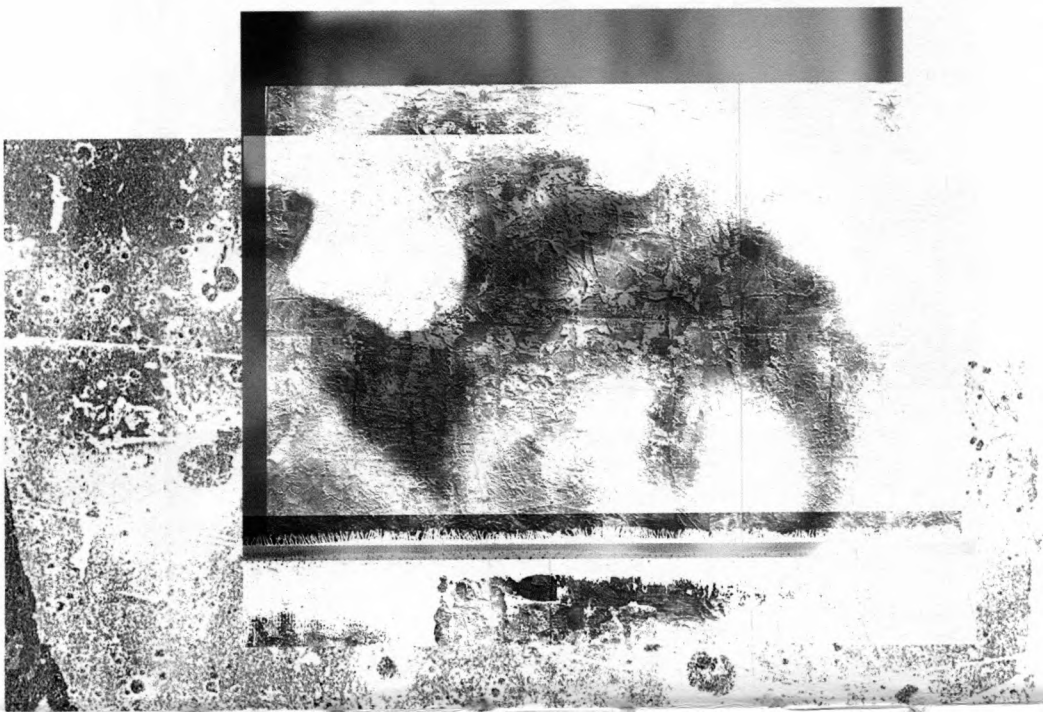

į mane tu žiūri taip tarsi snigtų

ir mano vyšnia niekad nebūtų

žydėjus ant peties man

Vyšnių dubuo.
O sakei,
kad beprasmiška viskas.

Gal esi ta,
kurios net šešėlis
būtų man šiltas?

Kampuota stiklinė sandėliuke –
iš jos vyną gėrėm
prieš tūkstančius metų.

Erškėtrožės sunertais pirštais –
o mes viens kito
neprisimenam net.

Strazdana krenta.
Ak, tai tik žiedlapis
vyšnios.

a t m i n t i s
a p i e v a i k y s t ę .
A n t a k a l n i s

Narvely augintas balandis.
Laiptinėj augintas fikusas.
Virtuvėje auginta siela, màno.

V i l n i a u s I

Pilies gatvėje tuščias invalido vežimėlis –
Spalio lietus.
Peršlapę, nepakeliami žvirblio rūbai.

Vandentiekio bokšto
Markučiuos tiek metų nėra –
o mano akys į jį tebežiūri.

Rudens balos.
Vasaros balos.
Vilnelė – tokia pati.

Krankia pamokslą ant kupolo, kol nuskrenda,
palikdamas vienus mus.
Vilnelės čiurlenimo klausosi cerkvė.

Kaip ligonio kakta
išprakaitavę suoliukai.
Spalio migla Sereikiškėse.

Vasaros pradžioje taip džiaugiausi dilgėlėm!
Šv. Kazimiero gatve nusileidi –
ir jau!

Vilnelė atspindžius
plukdo į rytus.
Kada pasitiks juos dangus?

Žmogus vežimėly –
ranka ištiesta monetoms.
Štiš, balandžiai, – spalis jau.

Tiltas į Užupį.
O antys vis tiek
iriasi ten Vilnele.

Užsuka žiemai Vokiečių gatvės fontaną.
Žmogus parišta ranka
žiūri į spalio debesis.

B e r n a r d i n ų

Kapinių vartai negirgžda.
Ak, kuo čia dėta
laukinė avietė, apraizgiusi vyrius?

Dvigubos nebūties fotografija.
Ant apleisto, suzmekusio kapo
sudžiūvęs geltonas drugelis.

Balandžio lietus daužo stogą.
Saulės zuikutis
miega koplyčios kertėj.

Bernardinų gobtuvai.
Sniegas, lietus ir vėjas.
Einu palei Vilnelę, prisimindamas brolį.

Ką pasakytum apie pirmąjį sniegą?
Ant balto kauburio
trumpam prisnūdo benamis.

Siena akyta, šalta.
Kolumbariume vasaros
laiko nėra net ir vasarą.

Pajuodus kapo žolė.
Pakrašty bando megzt bendrą
gyvenimą du vorai Bernardinuos.

V i l n i a u s I I

Aušros Vartai prasiveria.
Vaikas angelo veidu
stumia nudaužytą triratį.

Ligotas, neonų apšviestas balandis
iš aikštės neskrenda niekur –
laukia, kol vėjas jam šūktels.

Karpio galva Halės turguje –
norėčiau šitaip žvelgt
į pasaulį.

Sraigių kvapas Markučiuos,
liepos įkarštis, putojantys sodai...
Kur visa tai, iškritus pirmajam sniegui?

Sliekai ant šaligatvio.
Metas keliauti
į kitą rudenio pusę.

Skardinė palangė.
Kas trepsi? Balandžių kojelės
namiškiams praneša rudenį.

Prapuolė balkšvas šunelis –
skelbimas ant stulpo.
Abejingai vėjas rūšiuoja lapus.

Kažin, už kiek nuomojas
šis varganas žvirblis,
susisukęs lizdelį prie nežinomo kapo?

Baltos sniegų kojinaitės, sijonas,
skarelė, netgi pasijonis...
O tu vis tiek nepasiduodi, Žemaite!

N i d o s

Tokia daili baltutė kriauklė pakrantėj!
O nė vienas debesis
net nestabteli.

Ei, marių keltininke,
kuris tavo krantas
teisingas?

Rūkas Nidoje!
Net užsimerkęs nematau
mirusių artimųjų.

Baigias lietaus adatėlės.
O išsižiojusioms žuvytėms
mariose – nė motais!

Kerpės miške apšarmoję.
Einu skynimu, prisimindamas
baltą katiną čia, tarp žydinčių žibuoklių.

Kaip pomirtinė kaukė
sniegas ant marių.
Prie ekečių žvejai laukia Godot.

Tokio rausvio debesys!
Paskutinįkart mačiau tokius pernai Nidoje,
lapams krintant.

Kaip tūkstančiai neišsimiegojusių drugelių
jovaro lapų sidabras
einant link jūros plazda!

Baigtas kaukių balius!
Sueižėjus ledui,
žuvys žvelgia į viršų.

Kaip gyventi tokioj tyloj?
Varna žino –
plačiom pėdom pažymi pirmąjį sniegą.

Debesų filologija –
kregždės kirtis
viršum banguojančios marių eilutės.

a p i e t a v e I I

Prisiminiau tavo veidą –
bet labiau pradžiugino kiaulpienės,
rugsėjo pradžioj tarp smilgų dar žydinčios!

Miške knibžda grybautojai.
Vienintelis iš jų – aš –
galiu prisimint tavo veidą.

Bambuko ūgliai džiūstančiuos tinkluos –
štai kas sapnavos šiąnakt,
kai tavęs mano ranka greta nerado.

Stebiu erškėtuoges kopose –
spalva jų švelnesnė,
nei mintys apie tave.

Namelis aukštai kalnuose,
per audrą surastas sulyto keleivio, –
tavo veidas dabar man.

U k m e r g ė s

Skalbinius džiausto.
Rugpjūčio žvaigždės
lenda pro vaikiškus marškinius.

Pagalvė ant žemės.
Turbūt ir vėl sapnavau serbentynus –
sode Ukmergėj – raudonus, pritvinkusius.

Kriaušė tavo rankoje
nežino nieko apie tvenkinį,
kurio vandeniu buvo laistoma.

Vaikystės sūpynės sode,
blynai su obuoliais, pokaičio miegas –
kokiam kambary visa tai?

Atrakinu duris.
Aklina tamsa sode.
Žiogas liko su anuo vaiku vasaroje.

Atverstas Šventraštis.
Katės letenėlė bobutei Genutei
brauko per mezginį.

Mėnulio prožektorius
Sekioja darže pasiklydusią pelę.
Spalis jau.

Jau Kalėdos arti –
o aš dar vis
prie vaikystės Velykų margučio.

Dieduko daiktai turi vardus.
Ar reikėjo man visus
juos žinoti?

Prabudau, o vis dar keliauju
nakties klystkeliais
kartu su bename lape.

s n i e g o

Pirmasis sniegas, balandžių
hieroglifai...
Gal čia laiškas tái,
kurios širdis ir žiemą plaka baltai?

Toks nepanašus į lelijas!
Bet kai – baltas, netirpęs dar –
prisiliečia – švelnus juk!

Toks džiaugsmas, kai sninga!
Plaštakės – miniatiūrinės, baltos –
švenčia gimimo dieną!

Kas man sningant gražiausia?
Žemuogių lapai, slėpę
mažytes, kažko besigėdinčias uogas.

Per radiją – pasaka.
Apsimesdamas, kad jos negirdi,
sniegas už lango krenta.

Pašiūrėje, sodo gale,
trys katės, sningant,
aptaria būsimą žiemą.

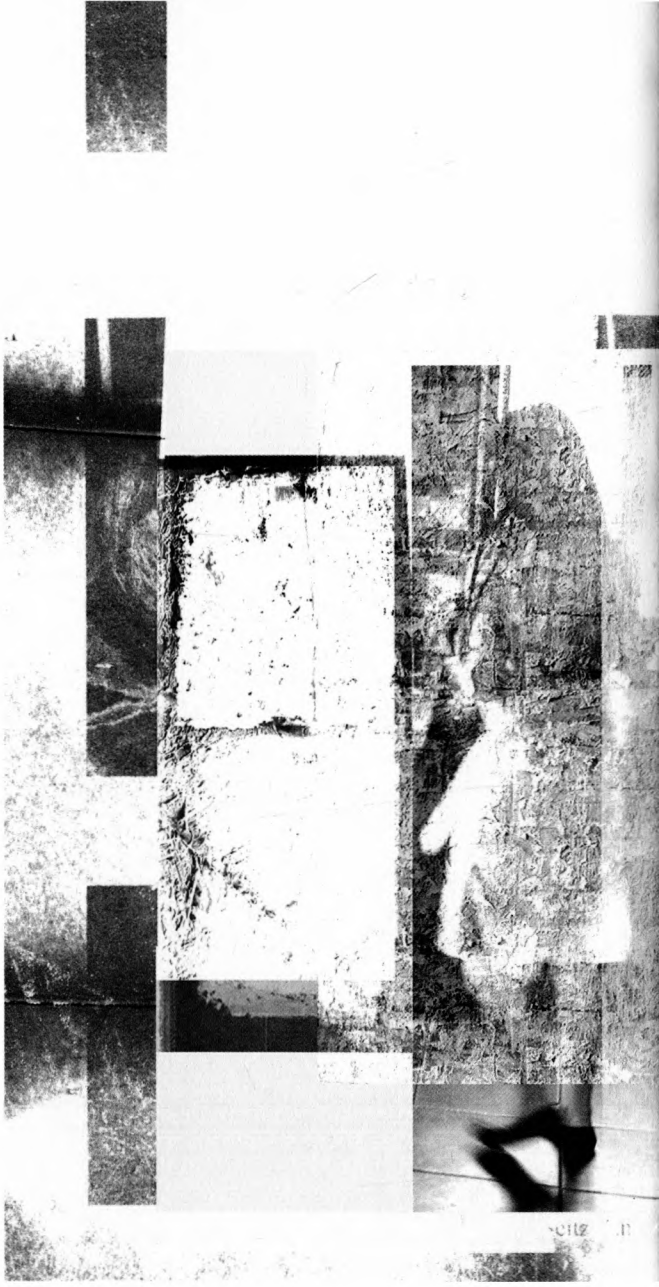

tu į mane žiūri taip tarsi niekad nebūtų snigę

ir mano vyšnia nebežydėtų

ant peties man

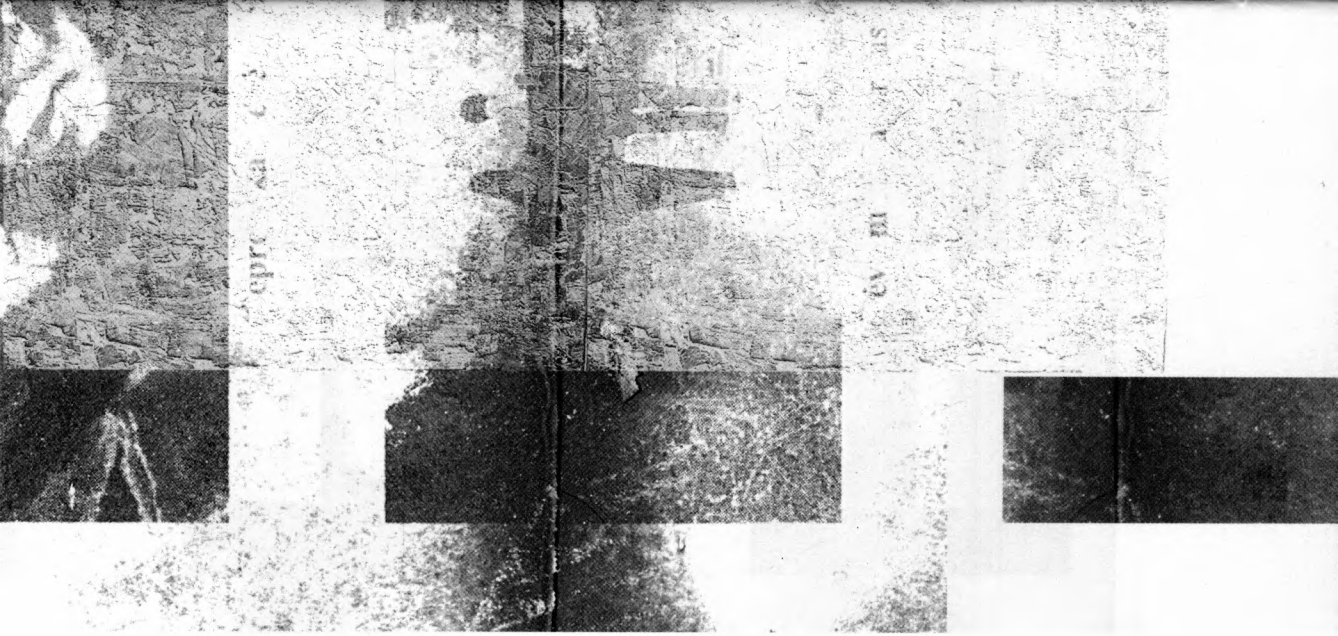

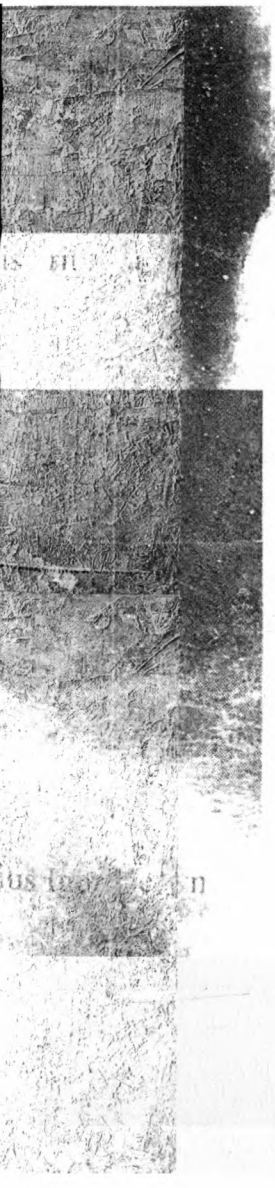

Nenustoju galvot apie frezijas,
žydėsiančias taip negreit.
Sausio šaligatviai vis užsnigti dar.

Skleidžias mergaitė prie lango nuoga –
užsimerkęs bijau netgi krustelt –
baigsis tas sapnas.

f i n d e f i l m

Vaisiai ant stalo.
Ji užsimeta chalatą, virpančiom rankom prisidega cigaretę.
Fin de film.

Valtį stumia link ežero.
Lūpos jos širdele, ironiškos, šaltos.
Fin de film.

Miega išsižiojus.
Vaikas prieina, į burną jai įkiša pirštą.
Fin de film.

Apnuoginta nugara, ji apsiverčia ant šono.
Jis jau su lietpalčiu: atsisveikinimo žvilgsnis.
Fin de film.

Oda prie odos: jie susiglaudę.
Telefono skambutis, jie net nesujuda.
Fin de film.

Šuo raivos vešlioj žolėj. Ežeras.
Ji brenda į drumzliną vandenį.
Fin de film.

Junta: jis seka paskui.
Sustoja, atsigręžia. Ilgai bučiuojas.
Fin de film.

Vanagas iš aukštai tyko vištų.
Nuogos jos krūtys žiūri į debesis, temsta.
Fin de film.

Atriša liemenėlės raištelius,
kelia rankas – tik mėnulis tą mato.
Fin de film.

Sodas, vaikas su šuneliu, sninga.
Ji praskleidžia satino užuolaidas.
Fin de film.

Tenisą žaidžiant, jai išsprūsta krūtis.
Prie tvoros berniūkščiai sustingsta.
Fin de film.

Žindo kūdikį, verkia.
Baigias naktinė TV programa.
Fin de film.

Pasitaiso korsetą, pakilnoja krūtis.
Nieko, gyvensiu dar. Saulės šviesa pro langą.
Fin de film.

Beldžias į vartus.
Vienuolyno vyresnioji raiškiai ištaria „ne".
Fin de film.

Duše, muiluojas: vaizdas miglotas.
Peilis perrėžia plastikinę užuolaidą.
Fin de film.

Migdolinės akys, plaukai kuodeliu.
Lėtai kelia koją iš lovos.
Fin de film.

Išima daiktus iš saugojimo kameros.
Eina savo perono linkui. Traukinys.
Fin de film.

Blausi stalinė lempa. Žiūri į stalo kampą.
Ranka neišlaiko kavos puodelio.
Fin de film.

Kaimo ligoninė. Šviesiaplaukė slaugė.
Ir jis, lakūnas, pirmąsyk pakilęs iš lovos.
Fin de film.

Dažosi lūpas. Telefono skambutis, ji nekelia.
Užrakina duris, leidžiasi laiptais.
Fin de film.

Prieplauka, garlaivis tolsta.
Taksi sustoja. Ji bėga. Veltui.
Fin de film.

a p i e t a v e I I I

Kaip vadinti tave?
Žinau,
o vis tiek abejoju.

Bičių vaško žvakė.
Sueižėjęs medinis stalas.
Ant popieriaus lėtai rašau tavo vardą.

t a i t i k v a i k a s , t i k v a i k a s

1.

atsisėsti lovoj, linguoti pagal laikrodžio rodyklę,
pusiautamsoj, vaikų daržely, kol dar neatėjo
mėnulis, kol dar neatėjo auklytė tamsa

2.

traškanti kino juosta, 16 milimetrų,
mėgėjiška, kita vertus, tai, kas ekrane,
anaiptol ne mėgėjiška, kas kad sėna

3.

nerodo? kodėl?
pasukinėkim – kas kalba? moja? šypsosi?
šnara, traška, birzgia

4.

vaikas rogutėmis nuo kalno,
sningant, kailinė kepurė, neužrišti batai,
apsnigtos šakos: laikinas, retas, liūdesys

5.

tai ne dokumentinis filmas, tai tik vaikas,
sakau, rogutėmis nuo kalno, rankoj laikantis
paskutinį saulės spindulį, paskutinę vaikystės nuolaužą

6.

sniego siužetas: šakos artėja, nutolsta, pralenkia
šešėlius, kas gi su batais užmiega? būsiu geras,
tikrai, kada nors būsiu geras, auklyte

7.

kas gi nevalgo košės, kas gi neklauso – plauti
rankas prieš valgį, po valgio, po ilgesio ir prieš jį,
po pirmo prisilietimo veidu prie sningančio stiklo

8.

o tas mėnulis – virš bėgių?
jis sergsti mane ar juos –
stačiatikius, mirusius prieš saulėleidį?

9.

kelkis anksčiau, kelkis anksčiau –
noriu pažiūrėt, kaip saulė
palies nokstančių kriaušių odą

10.

lietaus adatėlės... kuriam
daržely? kokį žaidimą nutraukiant?
koks pojūtis – už apykaklės pirmas lašas?

11.

noriu paliesti žydrą – išsproginėjusią, iškorėjusią
sieną baltom negražiom pūslytėm –
kitaip neužmigsiu

12.

ta siena, už kurios kitas pasaulis –
kiti žaislai, mašinytės, sūpynės, viskas – kita,
tik mama ir tėtis – tie patys

13.

o jeigu mama manęs nepasiims,
jeigu liks tik mėnulis ir
auklytė tamsa?

14.

mergaitės juokias –
kai būsiu dešimties,
nė su viena jų nesikalbėsiu

15.

kas sulaužė šią lėlę?
aš tik mėginau pažiūrėti,
ką viduje ji galvoja

16.

filmas... kuo skiriasi tikras lietus
nuo to nupaišyto tam baltam,
pakabintam popieriuj?

17.

kai noriu verkti,
ar būtina tą pasakyt
auklytei?

18.

kino juosta...
lyg siųstų kažką, kas vis nukrenta
nuo dangaus

19.

o tas sapnas –
lieku nuogas ir vienas
kaip ką tik auklytės nurengtas mėnulis

p a r k e

Susikibę už rankų senukai –
kuris pirmasis pakils su nematomais paukščiais?
Chrizantemos nuvys, bet vėliau.

Pievoj aguonos
dalijas lietų
beveik be šnabždesio.

Nuoga moteris tarp aguonų –
kas begalėtų būt
raudonesnio?

Aguonų sėklos
lekia aukštyn
pasitikti žvaigždynų.

Rausvas žiedlapis
tarp spyglių.
Vaikas laiko ežiuką.

Seną aguoną
apnuogina –
plaka vėjy žalsva širdis.

Jei pasauly nebūtų
aguonų,
moterys nemokėtų nuraust.

Kvėpavimą užima
tas raudonis –
bemaž begėdiškas.

Aguonų skynėjos,
nutviekstos saulės,
panašios į dievdirbius.

Tiek veidų,
o visos pervien –
aguonos!

Aguonos siluetas
šmėkšteli atminty –
paskutinioji aistra.

Pradės snigti –
pažadu –
iškart tave atsiminsiu.

a g u o n o s , a g u o n o s I I

Aguona ir angelas –
abu
iš „a“.

Kiaulpienes aguonos
prisimena
tik geruoju.

Aguonos negano
vėjo –
jos skrenda kitur.

Supas aguona
arti taip –
per vos vieną bučinį.

Aguonų pasauly
reikia gyventi
raudonai.

Tavo naktiniai, aguona,
po lietaus
su vaivorykštės juosta.

Iš kur žinau: tai – aguona?
Iš kur rugiagėlė žydra,
greta išdygus, tą žino?

Lapė stačiom ausim
labai tiktų
prie rausvuojančio žiedo.

Aguona turi
jūros
akis.

Šast ir numeta žiedlapius –
kas taip dar prabiltų
apie praėjusią meilę?

Apie pirmąjį sniegą
aguonos
nedaug težino.

Vėjo nė padujų!
O aguonos, žiūrėk,
pulsuoja.

Pasenus aguona
nebejžiūri
drugelių.

Aguonos bet ką
gali išvesti
iš proto.

Praskrendančio suopio šešėlis
liečia aguonas atsargiai
kaip pievoj užmigusį vaiką.

Nusivylus aguonom,
belieka irkluoti
į šiaurę.

Temstant voratinkliuota
aguona panėši
į gedinčią našlę.

Aguona migloj
yra ta, kuri šaukiasi
vasaros.

Kitados aguonoms
paklusdavo
saulė.

Aguonų įsčiose
apytemiuos
ilsis dievai.

Prasiskleidus aguona
prilygsta
ugniakalnio ertmei.

Aguonos kirkšny
voras
stebi pasaulį.

Už aguonos
tegali slypėti
tik kitos aguonos.

Aguonos šikšnosparniams
kelia
siaubą.

Lankyčiau dvi seseris –
aguoną ir slyvą laukinę,
jei neturėčiau namų.

Aguonų tėviškė
visada raudona –
kvėpuojanti, plastanti, globianti.

Aguona, kurios
nematai,
gali būti tavo sesuo.

Ar sutiktum,
jei vadinčiau tave
aguona?

Ta aguona, kuri
yra tavo,
pasirodys netrukus.

Žiedlapių švelnis –
ar čia tu,
mylimoji?

Dangaus ryšys
su žeme
per aguonas juk eina.

Aguonos niekada nerūdija –
seni gelžgaliai žolėje
dangų mato jų akimis.

Aguonos nėra keliautojos –
jos tik moka tylėt
apie meilę.

Ar nekenčia jos kandžių?
Reikės pasiklaust kitą vasarą,
jei prireiks vilnonio megztinio.

Aguonos nepasimeta –
raudonai jos prirakintos
prie žemės.

Aguonos auga per karą,
tirpstant ledynams, netgi
tau iš toli mane apkabinant.

Aguonos atsimena
negyvus arklius kanopom į dangų,
tik niekam nėra prasitarę.

Negyvas žmogus – irgi aguona,
tik jau nebe mūsų, kitokia,
kitų aguonų pasauly.

Pražydę raudoni kuoliukai
su kaspinėliais –
aguonos tarp pririštų karvių.

Aguonos visada beldžia
į tas duris,
už kurių kas nors dar gyvena.

Mano ir aguonų –
bendras koridorius.
Vasarom susitinkam.

Dar gyvensi senelių sode?
Noriu tave atsiminti,
aguona.

Kiek kapeikų kainavo puokštė
Ukmergės turguje?
Esant progai pasiklausiu kapinėse.

Kaip laša lietus nuo jų!
Raudonos skarelės
Visos vienodai šlapios.

Pūkas gali atrasti namus
Atsivėrusioj aguonos
Galvutėj.

Skaičiuoti vėjo greitį per valandą –
Ne jų darbas.
Įkvepi ir pražysti!

Žoles, neriančias pasroviui,
prisimenu auštant...
O tu? negi tik nesustojančią srovę?

Varpai vienuolijoj
prieš pat uraganą linguoja,
po tiltu – balandžiai.

Švelnus tas vanduo –
sužeisti galėtų
tik ugnį.

Po vandeniu nevalia
sakyt, ką apie ugnį
galvoji.

Viršum upės
vien debesys
jaučiasi teisūs.

Mariomis lakstantys
saulės zuikučiai
kartais pralenkia mėlyną spalvą.

Ir vėl paaiškėja išaušus –
prieš dangų lygūs
abu vandens krantai.

a p i e t a v e I V

Beveik plikos tuopos.
Beveik pasibaigusi vasara.
Tavo vardas kiekvienam kalendoriaus lapely.

Kritusių lapų žemėlapiai.
Tyrinėju šalis,
kuriose niekada nebebūsim.

P r e i l a , b a i g i a n t i s d a r v i e n a i l i e p a i . K a v i n ė p r i e m a r i ų

1.

Vaikas. Liesas, su akiniais.
Šešiametis. Žydrais marškinėliais.
Galvą pakreipęs link tėvo. Greičiausiai, būsimas naras.

Garankščiuota, bemaž permatoma. Balta
suknele. Ji glaudžia prie lūpų puodelį
lėtai tarsi sužieduotinio skruostą.

2.

Antys – neuždegti plūdurai. Valtys irgi
nemiega. Pakylant laukia mėnulio,
skaičiuosiančio tavo apgamus.

Tas dangus – ten už prieplaukos –
kažkam tėra nedidelis pragaras,
tik balkšvai nudažytas.

3.

Mergaitė, kurią čia pamiltum,
turėtų išmokti skaityti
ir kito, ne vien savo, lūpas.

Prie šildymo angos glaustos katė –
pavasaris
už trijų mėnesių dar tik.

Veidas pro virtuvės langą –
šie cigaretės dūmai pasieks
kada nors Paukščių taką.

Užsnigtos sūpuoklės,
varna tupia trumpam –
nesmagu suptis vienai šitaip sningant.

Garlaivis Neryje –
jei ne žiema, gal būtų nuplaukęs
iki Kasiopėjos.

Sniegas glaudžias prie žemės –
kitados vabzdžiai mokėdavo
oriai kopti per žolę.

Karšto vyno kvapas –
net ir jis nepadėtų elgetai –
prašančius delnus ką tik prisnigo.

Norėjau išmokyt tave,
kuo skiriasi sniegas ir sniegas, –
pabūgo žvarbos tavo krūtys.

Ar tikrai kažkada buvo čia vasara?
Nematau tavęs, priklupusios prie serbentų –
vien sniegą.

sniegas jo akys didesnės nei mano vyšnios

kai sausio gale jis pradės kristi

mes su tavim to nebesuprasim

III

s p a l i o p i r m o j i

Toks žydras – lyg dar vasaros!
Norėdamos sušilti
varnos suka ratus.

Muziejuje skersvėjis.
Veneros neturi kuo prisidengti.
Skėčių miškai dygsta rūbinėje.

Visą naktį laša nuo stogo –
lyg maldą skaitytų
nemigos kamuojamas imāmas.

Lapai trūnija parke.
Krūmokšnių tankmėj
sidabro gija apšviestos dvi katės.

Nešvari dangaus staltiesė.
Nebegaliu galvot apie jūrą –
gintaro angelas šaltas jau.

eilutės iš Kolumbijos, Medellin

jūra už dvylikos valandų, o laikrodžio neturiu

žydros užuolaidos, o dangaus spalva net ne rožinė

miestas žiūri į kalnus, o tiems rūpi tik debesys

šermukšniai, šiukšliadėžės, net kelias į kalną – vienas oranžas

priekalnėj nusviestas balnas – kažin, ar gyvas jojikas

beveik tikras – šiandien čia aš: veidrody veidas

rūkas joja į kalną, nereikia net balno

patalas viešbuty baltas kaip debesys, žvirblis net neišteptų

džiugus vaiko balsas iš vežimėlio, kapinių vartai už kampo

čia jau galima tarti žodžius, kuriuos vakar tareis užmiršęs

pašto dėžutės tyla... ak, čia juk tik viešbutis

pusryčiai žolėje, tik kėdės nepusryčiauja

o, Dangau, čia bet ką nukryžiuotų greitkelis

ranka ant rankos: šventasis Felipė leidžias nuo kalno su Katalina

šunų polifonija, rytas – nieko pakeist nebeįmanoma

paukščiai kapoja tylą – jei rietųs, kraujas užtemdytų aušrą

šnervėse – žemo oktano garai, o kalnams – nė motais

medis pražydęs žydrai – kas liepė jam tai daryti

Pietų Amerika, o dar tik ankstyvi pusryčiai

rugsėjo pradžia, o Viešpats kalnuos nušalo kojų pirštus

laukiu kažko, nors durų skambutis, sakė, nuo pernai sugedęs

medis žydrai, o elgeta net įdienojus – ant to paties šono

švino balsais paukščiai diktuoja, o aš – be bloknoto

kalnas primerkia akį... o, tai – tik dūmai iš priemiesčio

palmės linguoja, salės tamsoj palengva ima šokt metronomas

blakstienos rasoja, o driežas žolėj paryčiui nė nekrusteli

f i l t r a i . O z e i
(V a l d u i O z a r i n s k u i)

Tai, kas užauga tarp filtrų, nebūtinai išgyvena.

Filtras nemato savęs, nebent užsidaro jo vyzdžiai.

Tarp filtro ir filtro ištverti gali tik rūkas.

Filtro pelėkautai gali pagauti net lapę.

Jeigu suaugsi su filtru, nesužinosi, kur durys.

Moterų filtrai yra kitokie, nei fikusų.

Dievas – nepersišviečiantis filtras.

Tamsoje visi filtrai – vienodi.

Filtras yra oda, nematoma niekam.

Saulės šviesa filtruoja viską, išskyrus meilę.

v i e n u o l i k a

Cirpia cikados?
Ne, tai iš knygos
senasis japonas čiulba.

Miegojau kaip užmuštas,
o kaimelio vienuoliai
visą naktį šnekėjo apie pabėgusią ožką.

Vienuolis užmigo.
Ne, tai – tik kupstas.
Eikim tolyn per sningantį mišką.

Švintant ryžių laukai
nepaleidžia dar mėnesienos.
Rūke braidžioja žiurkė.

Kaimo šventė.
Girtas vienuolis
šakėmis gaudo žvaigždes.

Šventykla.
Šoniniai kambariai.
Pagaliau galiu pasikalbėti su vėju.

Tuščias baseinas.
Bambuko žievę dugne
varna lasioja.

Skalbinius džiausto mergaitė.
Alkanas tigras ją stebi.
Perverčiu puslapį.

Tvenkinys, bespalviai drugeliai paviršiuj.
Nebūties prefektūroje
jie atgims ryškiai raudoni.

Ką tavo krūtys sapnuoja
šiąnakt, nepažįstama mano
geiša?

t r y s

1.

Kas aprengtų tuos laumžirgius,
jei ne aušra, iš atspindžių
tvenkiniuos atvyniojusi skiautę?

2.

Duobkasio rankom naktis iškelia vėliavą:
liaukis, šviesa, – vaizduotei reikia jau plotų
tamsiems, dar bespygliams rožynams.

3.

Tie laukiniai rožynai paplinta akimoju –
keičiasi vėjas – ir dagys ima suprasti jau –
jo laikas praėjo.

v ė g ė l ė s

Vėgėlę valgau –
nejau tik tam po Didžiojo sprogimo
ji ir išliko?

Kėdės užmigs –
va tada tarsimės,
ar pirkt naują stalą.

Užrūdijo lenktinis peiliukas.
O taip svajojo kadaise
tapt kirviu.

Įžiebiau pagaliau degtuką.
Kaip jis prieš tai gyveno –
dėžutės tamsoj?

Aprūdijęs siuvimo pirštukas.
Kas pametė jį sode, po obelim, lyjant?
Kas pirmas, jai pražydus, pamatė?

v o r ų

Vorai siūbuojantys anapus lango –
rugsėjo alpinistai
skylėtais parašiutais.

Vorų išgelbėt neįmanoma.
Ruduo pasiims juos
kaip lauktą gimtadienio dovaną.

Nekrologas vorui
turėtų būt išmegztas vortinkly
dar spurdančios musės.

Vorelis ant vonios krašto.
Ką, kažin, pasakytų,
išvydęs Atlantą?

k u r č n e b y l i ų p o r e l ė

I

Kurčnebylių porelė, gatvė.
Taip dailiai bučiuotis
negebėtų netgi balandžiai.

Žodžiams nėra čia vietos.
Ji laiko jo ranką kavinėje,
tiesiog nesakydama nieko.

Iš kur tas vinguriuojantis
upėtakio šešėlis ant sienos?
Vos juntamai jis lyti jos plaukus.

Lyjant žvirbliai slepias po suoliuku parke.
O jiedu permirkę, regis, vandens lelijų
tankmes girdi plastant.

Akylai stebi viens kitą.
Ji nuleidžia akis, išsitraukia šukas
ir perbraukia jo plaukus.

II

Žuvys nemokėtų taip –
kaip ji antakiais parodo jam –
aš myliu.

Ar jis kalba su ja
kaip karosas, karpis, o gal vėgėlė?
O juk prisiglaudžia kaip jūržolė.

Ji viena tiktai žino,
kaip tu ją vadini,
dieviškasis bebalsi!

Jie, atrodo, bebalsiai,
bet svirpliai suprastų,
ką jie naktį, prabudę, šnekėjo apie vyšnias.

Girgžda švintant gluosnis svyruoklis už lango.
O jis taip ir nenustoja skaičiuoti
jos pirštų narelių.

t u r i n y s

I

apie tave 10
atmintis apie vaikystę. Antakalnis 11
Vilniaus I 12
Bernardinų 14
Vilniaus II 16
Nidos 18
apie tave II 20
Ukmergės 21
sniego 23

II

apie gėles 28
fin de film 29
apie tave III 33
tai tik vaikas, tik vaikas 34
parke 39
aguonos, aguonos I 40
aguonos, aguonos II 42
aguonos, aguonos III 45
aguonos, aguonos IV 47
aguonos, aguonos V 50
vandens 52
apie tave IV 54

Preila, baigiantis dar vienai liepai.
Kavinė prie marių 55
sausio ketvirtosios 56

III
spalio pirmoji 62
eilutės iš Kolumbijos, Medellin 63
filtrai. Ozei (Valdui Ozarinskui) 65
vienuolika 66
trys 68
vėgėlės 69
namų daiktai 70
vorų 71
kurčnebylių porelė 72

Keleras, Julius
Ke63
Erškėtuogės kopose: eilėraščiai / Julius Keleras. – Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2015. – 78 p.
ISBN 978-9986-39-847-9
Atvira impresijų poezija, kur kiekviena dabarties akimirka ar atminties skeveldra, vaiko akimis kadaise pamatytas vaizdas ar čia ir dabar išgyvenama emocija, aliuzija ir iliuzija tampa eilėraščio šerdimi. Tekstai – lyg fotografijos, jungiančios paviršinį vaizdą ir užkadrinę gilumą. Atvirai nesušukuota, realistinė poezija – ne kurianti naują, o atspindinti esamą pasaulį, tačiau – labai harmoningai, išlaikydama būtinąsias poetines lygsvaras, mokėdama žaisti skirtingų tikrovių atspindžiais.
UDK 821.172-1

Julius Keleras
Erškėtuogės kopose
eilėraščiai

Redaktorius Arnas Ališauskas
Dailininkas Ramūnas Čeponis
Korektorė Virginija Savickienė
Maketavo Dalia Kavaliūnaitė

1,1 leidyb. apsk. l. 989-oji leidyklos knyga. Tiražas 500.
Išleido Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla,
K. Sirvydo 6, LT-01101 Vilnius.
www.rsleidykla.lt / info@rsleidykla.lt
Spausdino UAB „Petro ofsetas“,
Naujoji Riovonių g. 25 C , LT-03153 Vilnius.

ISBN 978-9986-39-847-9